

TIED

TIED

ÖSSZEKÖTVE

CARIAN COLE

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Carian Cole: *Tied*
First published in 2024 by Forever,
an imprint of Hachette Book Group, Inc.

Fordította
Perlényi-Chapman Eszter

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
Daniela Medina

ISBN 978-963-636-744-2

Minden jog fenntartva

Copyright © Carian Cole 2017
Cover copyright © Hachette Book Group, Inc. 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Perlényi-Chapman Eszter 2025

*Mindazoknak, akik úgy döntöttek,
hogy az árnyékban élnek,
messze mindentől, amit a fény felfed...
Gyönyörűek vagytok.
Igen, ti.*

PROLÓGUS

Egyszer volt, hol nem volt...

Nézem, ahogy a lángok végigkúsznak a rózsaszín kötésű könyv lapjain, és elpusztítják az apró kis szavakat, míg nem az a bizonyos legelső mondat is lángba nem borul, és füstté nem válik.

A tűzbe dobom gyermekkorom mesekönyveit, egyiket a másik után, és nézem, ahogy a narancssárga lángok felfalják őket. Könnyek csorognak le forró arcomon, két erős kar ölel át hátulról, és a mellkasához húz, mielőtt a tűzbe vethetném magam, hogy megmentsem a drága könyveimet. Azok az elrongyolódott oldalak és a rajtuk levő történetek valaha megmentették az életemet.

Többről van szó azonban, mint egyszerű könyvekről. Érezni akarom az égő hús fájdalmát, ahogy ő érezte. Azt akarom, hogy a füst beszivároгjon a tüdőmbe, és megfulladjak tőle, ahogy ő fuldokolt.

– Engedd el mindet! – Meleg ajka a fülemhez ér, miközben hátrafelé húz minket, karja még szorosabban ölel.

Mindig tudja, hogy mire gondolok, mit kell hallanom vagy éreznem – gyakran már azelőtt, hogy én tudnám. Megérti a szívem fájdalmát és az emlékeket, amelyek ott leselkednek, hogy a lelket marcangolják. Ő az egyetlen, aki tudja, hogyan kell elűzni őket.

Amikor az utolsó oldal is elég, és nem marad más, csak hamu és emlékek, elfordulunk. Átkarolja a vállamat, egy csókot nyom a fejem búbjára, és elvezet a tűztől, miközben füstcsíkok követnek minket, mint a szellemek, akik nem akarják, hogy hátrahagyjuk őket.

Itt ér véget.

Pontosan ott, ahol elkezdődött.

1. FEJEZET

Tyler

Amióta csak az eszemet tudom, mindig a hajnal csendje volt a napom kedvenc része. Amikor a nap lassan ébredzik, van egy rövid idő a sötétség és a világosság között, amely mindig is szürreálisnak tűnt számomra.

És csendesnek. Annyira nagyon csendesnek. Kivéve a madarak csicsergését és más erdei állatok hangjait. De az én fülem számára azok nem számítanak zajnak.

A napsugarak átszűrődnek a fák között. Csillog a reggeli harmat a mohás erdei ösvényen, a csizmám talpa alatt, ahogy az erdőben sétálok, szinte hangtalanul. Nem vagyok betolakodó itt, a felemelkedő ködben és a madarak halk énekében – ez az otthonom. Már százszor jártam ezen az ösvényen.

Én vagyok a pirkadat és az alkonyat. Már nem vagyok sem a világosság, sem a sötétség, hanem valami homályos, zavaros terület a kettő között.

Én vagyok a szürke zóna.

Megállok, a bal oldalamból hallatszó furcsa zaj felé billentem a fejem, és felismerem ugyanazt a hangot, amit tegnap is hallottam itt, de akkor nem volt időm utánajárni. Leveszem a pulóverem kapucniját a fejemről, fülelek, hogy újra halljam, de egy teljes percig csak a saját lélegzetemet hallom.

Grr! Grr!

Először azt hiszem, hogy egy szarvas fújtat, de még soha nem hallottam ilyen morgást. Túl gyakran és túl hevesen hallatja. Letérve az ösvényről, a fák között haladok a hang irányába. Lehet, hogy az a kutya, akit már egy hete keresek; talán megsérült vagy csapdába esett. Folyton eltévednek a kutyák itt, az erdőben, mert általában olyan túrázókkal jönnek, akik azt hiszik, hogy a kutyáik soha nem futnának el egy mókus után, és biztosan visszajönnek, ha hívják őket.

Így hát én, Tyler Grace, az állítólagos kisvárosi pszichopata, magamhoz csalogatom és elkapom az eltévedt kutyákat, és visszaviszem őket a gazdájukhoz. Illetve ez nem teljesen igaz. Nem én magam viszem vissza őket. Ezt a feladatot átadom egy sokkal társaságibb embernek. Hagyom, hogy ő játssza el a hőst. Csak élvezem az üldözés és az elfogás izgalmát. Ez kielégíti a bennem rejlő cserkésző vadászt.

Grr!

A megkínzott, kísérteties hangtól feláll a hátamon a szőr, és egy kellemetlen érzés kerít hatalmába. Ahogy

mélyebbre hatolok az erdőben, a zaj egyre hangosabb lesz, mintha közvetlenül felette lennék, de nem látok semmit.

Grr!

A francba! Pont *rajta* vagyok. A hang valahonnan a talpam alól jön.

Mi az ördög?

Letérdelek, és beletúrok a földet borító avarba, zavartan, nem tudva, mit is keresek, amíg a kezem valami kemény, rozsdás fémhez hasonló dologba nem ütközik. Félresöpöröm a leveleket, és megfagy a vér az ereimben, amikor rájövök, hogy mi az.

Egy kerek faajtó van a földbe ágyazva. Megfogom a rozsdás fémfogantyút, félrehúzom a nehéz ajtót, és feltáruul előttem valami, ami egykor kút vagy menedékhely lehetett. Pislogok, és belenézek a sötét lyukba, azt gondolva, hogy az élém táruló jelenet eltűnik, de nem így történik.

Egy tizenéves lány van odalent, hatalmas szemében a félelem tükröződik, ahogy felnéz rám, és előre-hátra ringatózik. A földfalhoz húzódva egy kis fehér kutyát szorít magához, az a szörnyű hang pedig a kutyából jön, amit most már felismerek: ilyen egy kutya hangja, ha a hangszálai el vannak vágva. A lány mellett a földön egy lila gyerekhátizsák fekszik, szakadt és piszkos, és eszembe juttatja, hogy ilyen volt a húgomé is kiskorában. Hűvös van itt az erdőben, főleg kora ősszel New Hampshire ezen részén, szóval a lány biztosan a csontja velejéig átfagyott abban a lyukban.

Kihúzom a mobilt a farmerem hátsó zsebéből, és tárcsázom a 911-et, megkönnyebbülve, hogy valamilyen csoda folytán van térerő itt, az erdő közepén.

– 911. Mi a vészhelyzet?

Segítségre van szükségem! – sikít az agyam. *Találtam egy lányt. Egy lyukban. Az erdőben.*

– Halló? Segíthetek? Ott van?

Csak küldjön valakit! A lány nagyon rossz állapotban van.

– Megsérült? Ha ott van, kérem, próbáljon beszélni. Itt vagyok, hogy segítek, de tudnom kell, hol van. Próbáljon beszélni! – mondja a nő. Majdnem felnevettek. Nem is emlékszem, mikor szólaltam meg utoljára. És most, hogy muszáj, nem tudom rávenni a fejemben levő szavakat, hogy kijöjjenek a számon.

A lány, a kócos hajával és a kiskutyával, továbbra is csak bámul rám, miközben én nagyot nyelek, erőltetve az agyamat és a számat, hogy összeszedjék magukat.

Olyan, mint biciklizni, Ty. Az ember nem felejt el, hogyan kell beszélni.

– Egy lány... az erdőben – mondom rekedt hangon. – Egy lyuk. – A hangom erőltetett és természetellenes, túl hangos vagy talán túl halk, pont, mint a kiskutya fojtott ugatása.

– Van egy lány az erdőben? Ezt mondja?

– Igen.

– Megsérült?

– Lehet.

– Ön megsérült?

– Nem.

– A lánnyal van?

– Igen.

– A lyukban van vele?

– Nem.

– Tudja a lány nevét?

– Nem. – Beleköhögök a telefonba. A torkom kiszáradt és fáj, és máris kimerültem ettől a kihallgatástól. Miért olyan nehéz segítséget hívni?

– Mi a neve, uram?

– Ki fogom húzni a lányt.

– Meg tudja mondani, hol van?

A torkom ismét elszorul, ahogy próbálom kimondani a szavakat.

– Nyolc kilométerre a Rock Roadtól. A régi túraútvonalon. Onnan balra. Nem messze a folyótól.

Leteszem a telefont, és újra belenézek a lyukba. Körülbelül százhusz centi átmérőjű, és talán három méter mély. Hátranyúlok, megragadom a két és fél méteres kutyapórázt, amely az övemen lóg, egy részét a csuklómra tekerem, a másik végét pedig a lyukba dobom.

Bólintok a lánynak, remélve, hogy megérti a tervem, de ő gyanakodva néz rám, és hátralép, mintha a póráz meg akarná harapni.

Beszélg hozzá!

– Fogd meg! Kihúzlak.

A szája kissé kinyílik, védelmezően magához húzza a kutyát, és rájövök, hogy attól tart, hogy azt akarom, hagyja ott a kutyát.

– Fogd a kutyát! Kapaszkodj a pórázba! Mindkettőtököt kihúzlak.

Fájdalmasan lassan feláll, felveszi a kopott hátizsákját, a karjára akasztja, majd habozva elindul a lógó póráz felé. Csupasz lábfeje egy kopott, a méretéhez képest legalább négy számmal nagyobb melegítőnadrágból kandikál ki. A nagyon vékony, valaha fehér pólója alig látszik derékig érő, kócos, összegabalyodott szőke haja és a bozontos kutyá alatt, akit medveöleléssel szorít magához.

– Semmi baj. Segíték – mondom, amikor tekintetét rólam a pórázra fordítja, aztán újra rám szegezi. Alsó ajkába harap, és belekapaszkodik a pórázba. – Kapaszkodj erősen! – morgom. – Ne engedd el! Felhúzlak.

Könnyű kihúzni a lyukból, és nem azért, mert sokat gyúrok. Az igazság az, hogy szinte alig van súlya. Az *éhező*, *alultáplált* és *anorexiás* szavak jutnak eszembe. Meglepődnék, ha lenne negyven kiló, beleértve a kutyát és azt, ami a hátizsákjában van. Mindkét kezével a pórázba kapaszkodik, a kutyát a mellkasához szorítja, mancsai a lány vállán, mintha valahogy tudná, hogy kapaszkodnia kell. A lány teste összevissza karcolódik, és a lyuk földfalához verődik, miközben húzom felfelé, de nem engedi el a pórázt, még akkor sem, amikor kihúzom a földre magam mellé.

– Semmi baj – ismételve, amilyen gyengéden csak tudom, de a hangom nem túl megnyugtató a maga elcseszett, rekedt, érdes módján, amin nem tudok változtatni.

Nekem dől, ahogy letérdelek mellé, egyik keze a pólómba kapaszkodik, a másikkal a kutyát tartja maga mellett, homlokát a vállamhoz nyomja. Érzem a szívverését, amely vadul dobog, mint egy verdeső kolibri.

– Sss... Most már minden rendben lesz. Ígérem.

Nem tudom figyelmen kívül hagyni, amit látok. Sebhelyek, néhány régi, néhány új, a karján és a lábfejen, és bizonyára olyan helyeken is, amelyeket nem látok. De a sérülések és a kínzások, amelyeket a szemében látok, amikor a tekintetünk találkozik, sokkal rosszabbak. *Pont, mint az enyéme*. A szívem kihagy egy ütemet, amikor felnéz az arcomra, és nem hőköl vissza attól, amit lát. Egyenesen a szemembe néz, rendíthetetlenül, és lát *engem*. Mély, remegő sóhaj tör fel belőle, mintha nagyon régóta visszatartotta volna a levegőt.

De a pillanat gyorsan elmúlik, és én megfeszülök, amikor egész teste remegni kezd, karja szorosabban öleli át a kiskutyáját, szürkés-kék szeme lassan elszakad az enyémtől, és a hátam mögé szegeződik, új félelemtől kitágulva.

Rájövök, hogy nem vagyunk egyedül.

Megfordulok, és látom, hogy egy férfi jön felénk, ajka szigorúan összepréselve, keze ökölbe szorítva.

– Ne... ne... ne! – suttogja a lány kétségbeesetten mögöttem, miközben felállok. – Jön a rossz ember.

A férfi gyorsan odaér hozzám, és mielőtt esélyem lenne megvédeni magam, behúz egyet nekem. Ökle az arcomba csapódik. Megrázom a fejem, majd a testemmel nekimegyek, és keményen a földre küldöm. Hirtelen egy húszcentis penge lesz a kezében, amelyet biztosan valahonnan a testén rejtett el, és előhúzta, mielőtt a földre került.

Felkészülten jött.

A tekintete sötét, üres, és ha igaz az a mondás, hogy a szem a lélek tükré, akkor ennek az embernek biztosan nincs lelke. Szinte érzem, ahogy sugárzik belőle a gonoszság és az elszántság, hogy megnyerje ezt a harcot. Birkózni kezdek vele a késért, miközben ő megpróbálja beledöfni a hasamba, és tudom, hogy ha nem veszem ki a kezéből, biztosan megöl.

A késért küzdve fölé kerekedem, és térdemmel a földhöz szegezem a vállát. Hirtelen megjelenik a lány, egy nagy követ tartva remegő kezében. Sikoly tör fel belőle, amint a kővel keményen lecsap a férfi fejére. A férfi meglepett morgást hallat, a szeme hátrafordul, és lassan elernyed a teste. Kiesik a kés a kezéből, amit a lány felkap, és néhány méterre eldob. A lány zihál és remeg az erőfeszítéstől, de a tekintete egy pillanatra találkozik az enyémmel. Határozottságot és erőt látok benne, ahogy rám néz. Néma megállapodást kötünk.

A kiskutya szánalmas hangokat ad, egész teste vonaglik, és támadni akar, de a gazdája, a lány mellett marad. Amikor halk nyögést hallok, lenézek a lány fogvatartójára. Egy soha nem látott arcra, a szemre, amely nem érdemli

meg, hogy meglássa a napot. Elképesztő módon nem sokkal zavartatja magát a fejére mért ütéstől, nem is látom, hogy vérezne. Gonosz tekintetét újra rám szegezi. Furcsa *déjà vu* érzés kerít hatalmába, amikor mindkét kezemmel megragadom a torkát, és szorítani kezdem.

Vagy ő, vagy én. Tudtam, amint megláttam, hogy a lányért jött. Nem fogja hagyni, hogy a lány elhagyja, és azt sem fogja hagyni, hogy őt elkapják.

Döntök.

Elszánom magam.

Végrehajtom.

Nincs visszaút. Nincs habozás. Nincs egy pillanatnyi tétovázás sem.

Még erősebben szorítom a torkát, miközben alattam vergődik, megragadja a kezemet, és felrúg a lábával. De egyre gyengül, én pedig egyre erősebb leszek, és győzök.

A lány mögöttem zokog a földön, a kutya pedig szánalmas vonyítást hallat, amitől hideg fut végig a hátamon, miközben évek gyötrelmei szabadulnak ki szívem ketrecéből. Tornádóként kavarnak bennem, és felszabadulva pusztítást hoznak, ahogy megfojtom a férfit.

Szemtanúja vagyok az utolsó lélegzetének, hallom az utolsó hörgését, és érzem, ahogy élettelen lesz alattam.

És, bassza meg, de... jó érzés.

Felállok, és lassan hátralépek a jól öltözött férfi holttestétől, akit az imént öltem meg. Próbálok levegőhöz jutni, a szívem vadul kalapál az adrenalintól és a beteges sokk-tól, amely villámként fut végig rajtam.

Az imént megöltem valakit a puszta kezemmel. Egy teljesen idegent. Bárki lehetett – a lány apja, a pasija, egy emberrabló. Fogalmam sincs, és az a tény, hogy nem is érdekel, egyszerre meglepő és aggasztó. Mindegy, megpróbált bántani, én pedig megállítottam ebben, és ez olyan euforikus érzést adott, amely még mindig nem múlt el.

Megmozgatom fájó ujjaimat, és továbbra is figyelem, hogy a férfi nem kel-e fel.

A mögöttem hallható rohanás arra kényszerít, hogy elszakítsam a tekintetemet a holttesttől, és meglátom, hogy a lány mélyebbre fut az erdőbe a kutya után, amely hirtelen elszaladt.

– Kapd el! – kiáltja a lány.

Utánuk erdek, attól tartva, hogy mindketten eltévednek itt, az erdőben. A lány csupasz talpa biztosan tele lesz sebekkel, ahogy a köveken és a száraz avaron fut, de ez nem tartja vissza attól, hogy a kis fehér kutya nyomában maradjon.

– Ne üldözd! – kiáltom, de nem vagyok biztos benne, hogy hallja vagy megérti a rekedt, szaggatott szavaimat. Ha egy futó kutyát üldözöl, az csak még gyorsabban fut előled. Ha a lány abbahagyná az üldözést, leülne és várna, a kutya valószínűleg megállna és visszajönne, hogy megkeresse őt.

– Ne mozdulj!

A mély hang visszhangzik az erdőben mögöttem, és egy pillanatra azt hiszem, hogy az a férfi, akit épp most fojtottam meg – mégis életben maradt. Megállok, majd hátranézek, és rájövök, hogy nem ő az.

– Kapd el! – sikít a kislány.

– Kezeket fel, és ne mozdulj! – Három rendőr fegyvert fog rám, miközben lassan közelednek. Tekintetüket rám szegezik, várják, hogy elmeneküljek, vagy elővegyek egy fegyvert.

A francba. Azt hiszik, a lány azt mondja nekik, hogy *engem* kapjanak el.

Nem állok ellen. Nem próbálok semmit sem mondani. Pontosan azt teszem, amit mondanak, miközben a fegyvereik még mindig rám vannak szegezve, és minden rendőr arra vár, hogy egy rossz mozdulatot tegyek. Lassan a fejem fölé emelem a kezemet, miközben két rendőr hozzám lép, a harmadik pedig a lány után ered.

Teljesen elfelejtettem a 911-es hívást, és őszintén szólva meglepődtem, hogy egyáltalán megtaláltak minket. De most veszem észre, hogy hirtelen emberekkel van tele az egész környék.

Zavarodottság önt el, miközben megbilincselnek. Ahogy körülnézek – látván mindenki kemény pillantását és vádló arcát – , rádöbbenek, hogy ez minek tűnik. Alig hallom a rendőrt, aki felolvassa a jogaimat. Elvezetnek a lyuk és a letakart holttest mellett a földútra, ahol több rendőrautó és egy mentő vár villogó lámpákkal.

A pániktól a hangom visszahúzódott a rejtekhelyére, és csak a saját fejemben hallom.

Engedjenek el!

Nem bántottam a lányt.

Megmentettem a lányt.

Kezek durván belöknek a rendőrautó hátsó ülésére, és az ajtót a képembe csapják, mielőtt a rendőr elsétál, hogy valakivel beszéljen. A lányt ölben hozza egy rendőr és egy rendőrnő a mentőautóhoz. A lány sír, keze-lába kalimpál. Tekintetünk találkozik, mielőtt a mentőautó ajtaja becsukódna.

Én csak meg akartalak menteni.

Mondd meg nekik, hogy megmentettelek.

Mondd meg nekik, hogy nem vagyok örült.